

РЕЙ БРЕДЪРИ ЛИТЕРАТУРНА СХВАТКА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Това продължаваше от доста време, но тя го забеляза едва през тази есенна вечер, когато Чарли разхождаше кучето и я срещна на връщане от бакалията. Бяха женени от година, но рядко се случваше да се срещат така, като двама непознати.

— Господи, радвам се да те видя, Мари! — извика той и я сграбчи енергично за ръката. Тъмните му очи блестяха, поемаше на дълбоки глътки свежия въздух. — Господи, каква вечер!

— Приятна е. — Погледна го мълчаливо, докато вървяха към дома си.

— Октомври — ахна той. — Боже мой, така обичам октомврийските вечери, да ги поглъщам, да ги вдишвам, да усещам миризмата им. Да, наистина месецът е шантав и тъжен. Светът пламва през октомври. И си мислиш за всички мъртви, които няма да видиш никога вече.

Стисна ръката ѝ.

— Само секунда. Кучето иска да спре.

Зачакаха в студения мрак, докато кучето почукваше с нос едно дърво.

— Господи, помириши само! Същински тамян! — Съпругът ѝ се протегна. — Чувствам се страхотно, страшно висок, сякаш мога да прекрача цялата земя, да свалям звезди, да карам вулканите да изригват!

— Значи сутрешното ти главоболие е отминало? — меко попита тя.

— Отминало! Исусе, никога вече няма да се върне! Кой мисли за главоболия в нощ като тази! Чуй как шумолят листата! Чуй вятъра в голите клони! Господи, не е ли наистина самотно, изгубено време? И къде отиваме ние, изгубени и скитащи се души по паважите на забързаните градове и малките самотни градчета, през които профучават нощни влакове? Как бих искал да пътувам, където и да е в нощта, да бъда в нея, да пия стихията ѝ, тъжната ѝ сладост!

— Можем да вземем трамвая до Чесмън Парк, приятно е — кимна тя.

Той дръпна каишката, за да накара кучето да се размърда.

— Не, имам предвид истинско пътуване! През мостове и хълмове, покрай студени гробища и спотаени села, където всички

светлини са угасени и никой не знае, че летиш посред нощ в звънтяща стомана!

— Е, тогава можем да вземем влака до Чикаго за уикенда — предложи тя.

Той я погледна със съжаление в тъмното и смаза малката ѝ прохладна длан в лапата си.

— Не — отвърна с величава простота. — Не. — Обърна се. — Ела. Да си приготвим огромна вечеря. Искам три пържоли, трапеза за лакомник! Редки червени вина, гъсти сосове и димяща купа крем супа, след това ликьор и...

— Имаме свинско и грах. — Тя отключи вратата.

На път към кухнята метна шапката си настрана. Тя кацна върху отворената „За времето и реката“ на Томас Улф, която лежеше под ветроупорния фенер. Изглежда многозначително съпруга си и отиде да провери картофите.

Минаха три нощи, през които той се мятеше в леглото си, а навън духаше вятър. Взираше се напрегнато към дрънчация от есенните бури прозорец. Накрая се отпусна.

На следващата вечер, когато влезе с прибраните от простора чаршафи, тя го откри настанен в стола си в библиотеката. От устните му висеше цигара.

— Нещо за пиене? — предложи ѝ той.

— Да.

— Какво?

— В какъв смисъл „какво“?

Леко раздражение пробяга по безстрастното му студено лице.

— Какво *питие*?

— Скоч — отвърна тя.

— Със сода?

— Да. — Усети, че лицето ѝ става безизразно, също като неговото.

Отиде до бюфета, извади две чаши с размерите на вази и наля символично количество.

— Така добре ли е? — Подаде ѝ чашата.

Тя я погледна.

— Идеално.

— Вечеря? — Погледна я хладно над питието си.

— Пържола.

— С печени картофи?

— Точно.

— Добро момиче. — Разсмях се студено, затвори очи и изля уискито между скованите си устни.

Тя вдигна чаша.

— Успех.

— Ти го каза. — Замисли се лукаво, оглеждайки стаята. — Още едно?

— Нищо против.

— Браво на момичето — отвърна той. — Браво на детето.

Пръсна сода в чашата ѝ. Прозвуча като съскането на пожарогасител в тишината. Върна се и се намести като малко момче в огромното си кресло.

— Викни ме — провлечено каза той, преди да потъне между страниците на „Малтийският сокол“ на Дашиъл Хамет.

Тя завъртя бавно чаша, сякаш беше някаква бяла тарантула.

— Ясно.

Наблюдава го още седмица. Откри, че през повечето време се мръщи. На няколко пъти ѝ идеше да закрепчи.

Една вечер той се настани на масата с думите:

— Мадам, тази нощ изглеждате великолепно.

— Благодаря — отвърна тя и му подаде царевичката.

— Днес в офиса се случи нещо необичайно — каза той. — Появи се някакъв джентълмен и поиска да се осведоми за здравето ми. „Господине — отговорих аз, — намирам се в отлично равновесие и не се нуждая от услугите ви“. „О, но господине — каза той, — аз съм представител на тази и тази застрахователна компания и бих искал само да ви връча една великолепна и абсолютно безукорна полица“. Е, проведохме приятен разговор и в резултат на това тази вечер съм горд притежател на чисто нова застраховка живот, двойно подсигурана и тъй нататък, която те защитава при всички случаи, мила моя любов на живота ми.

— Колко мило — отбеляза тя.

— Може би ще се зарадваш да научиш — продължи той, — че за последните няколко дни, като се започне от четвъртък вечер, се запознах и останах очарован от интелигентната и елегантна проза на някой си Самюел Джонсън. В момента чета „Животът на Александър Поуп“.

— Така си и помислих, съдейки по маниерите ти.

— Моля? — Задържа любезно ножа и вилицата.

— Чарли — с копнеж рече тя, — би ли ми направил една голяма услуга?

— Всякаква.

— Чарли, помниш ли как се оженихме преди година?

— Но, разбира се. Помня всеки сладък момент от ухажването ни!

— Е, Чарли, помниш ли какви книги четеше по време на това ухажване?

— Наистина ли е важно, скъпа?

— Много важно.

Замисли се и се намръщи.

— Не си спомням — призна си накрая. — Но ще опитам да се сетя до края на вечерта.

— Направи го — настоя тя. — Защото... защото бих искала да започнеш да ги четеш отново. Същите книги, които и да са те, които четеше, когато се запознахме. Тогава направо ме извади от равновесие с поведението си. Но после... после се промени.

— Променил съм се? Аз? — Облегна се назад, сякаш го беше лъхнал студен вятър.

— Искане ми се да започнеш отново да четеш същите книги — повтори тя.

— Но защо така?

— Ох, просто затова.

— Типично женска причина. — Тупна се по коляното. — Но ще опитам да ти угодя. Веднага щом си спомня, ще ги прочета отново.

— И още нещо, Чарли. Ще ми обещаеш ли, че ще ги четеш всеки ден до края на живота си?

— Вашето желание е заповед за мен, мила госпожо. Моля, подайте солта.

Но той не си спомни заглавията на книгите. Дългата вечер отмина, а тя гледеше ръцете си и хапеше устни.

Точно в осем вечерта подскочи и извика:

— Спомних си!

Миг по-късно вече се беше качила в колата и караше по тъмните улички на града към книжарницата, където със смях купи десет книги.

— Благодаря! — каза продавачът. — Лека нощ!

Вратата се затвори със звън на звънче.

Чарли винаги четеше до късно и понякога се довличаше до леглото в три сутринта, почти ослепял.

В десет вечерта, преди да си легне, Мари се промъкна в библиотеката, остави десетте книги до него и излезе тихо на пръсти.

Надникна с разтуптяно сърце през ключалката. Беше в треска.

След известно време Чарли погледна към бюрото. Примигна към новите книги. Колебливо затвори романа на Самюел Джонсън и продължи да седи.

— Давай — прошепна Мари зад вратата. — Давай!

Чарли облиза замислено устни и бавно протегна ръка. Взе една от новите книги, отвори я, намести се по-удобно и зачете.

Мари тихо въздъхна и отиде да си легне.

На следващата сутрин той се втурна в кухнята с радостен вик.

— Здравей, красавице! Здравей, прекрасна, чудесна, разбираща моя! Здравей в този великолепен и сладък свят!

Тя го погледна щастливо.

— Сароян?

— Сароян! — извика той и се нахвърлиха върху закуската.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.